

strativt Indhold og rigtigere have deres Plads i et Regulativ, dels ikke passe paa islandske Forhold — og til de angaaende Sagen tidligere førte Forhandlinger, navnlig Kommunalbestyrelsens Forslag af 13de Novbr. 1857.

Men ligesom det stedse er blevet forudsat af de islandske Autoriteter, at Reykjavik, naar den vilde opnaae det her tilbudte Gode, ikke kunde blive staaende ved de saa i Pl. af 29de Mai 1839 angaaende Kjøbstadens Bygningsvæsen indeholdte Forrifter, men at den maatte søge sit Brandvæsen og sine Byggeforshold ordnede paa en med de for de danske Kjøbstæder gjældende Bestemmelser mere overensstemmende Maade, saaledes er Ministeriet ogsaa kun gaaet ind paa nærværende Udkast under den udtryffelige Forudsætning, at disse Forhold snarest muligt ordnes paa en tilfredsstillende Maade ved, at der udkommer en efter de islandske Forhold lempet Lov angaaende Brand- og Bygningsvæsenet i Reykjavik.

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bestemmelser skal man bemærke Følgende:

ad § 1.

Denne § slutter sig i det Væsentlige til Anordn. af 29de Febr. 1792 §§ 1 og 2, fra hvilke saaledes ere optagne Bestemmelserne om den tvungne Assurance, der er funden nødvendig, dersom Hensigten skal opnaaes, og som desuden følger af Forbindelsen med Kjøbstædernes Brandforsikring, og om Forsikringen af mur- og nagelfaste Indretninger, Inventariesager og Indbegninger, med Hensyn til hvilke Gjenstande det vil bemærkes, at Tvangen ikke gjælder.

Uagtet der vil hengaae nogen Tid, inden denne Sag bliver endelig ordnet, har man dog troet, at dette lod sig gennemføre til 1ste April 1864.

Paa Grund af de saakaldte Tomthuses Indretning og Befassenhed har man ikke fundet det nødvendigt at undergive disse Assurancevang, hvilket ogsaa stemmer med den af de lokale Autoriteter tidligere yttrede Mening.

Paragraphens sidste Punktum er optaget efter Anordn. af 29de Febr. 1792 § 4.

ad § 2.

Det forudsættes her, at der til at varetage Brandforsikringens Tarev maa ansættes en særlig Bestillingsmand, og at dette ikke saaledes som i de danske Kjøbstæder kan overdrages Byfriveren. Dette er begrundet i de særlige Forhold og i, at man ikke har troet at kunne paalægge Landfogden, hvem det er paatænkt at overdrage Oppebørselen af Brandkontingentet, disse Forretninger. Forrifterne om Bygningernes Beskrivelse og Vurdering stemme i det Hele med Anordn. 1792 §§ 2—4, hvorved dog bemærkes, at man har anseet det rettest, at Vurderingsmændene udmeldes hvert Aar, for at man lettere kan have Leilighed til at fjerne mindre delige.

Det tredje Punktum er optaget efter Lov af 4de Marts 1857 § 15 ang. Forandringer i Brandforsikrings-Anordn. for Landet af 29de Febr. 1792, og 4de Punktum følger af sædvanlig Forretningsform.

ad § 3.

Denne § svarer i det Væsentlige til Anordn. af 1792 § 5; kun er det fundet nødvendigt at tilføie en bestemt Frist, idetmindste saalænge et saadant Eftersyn, som er foreskrevet ved Forordn. af 24de Januar 1761 Cap. V. § 10, endnu ikke finder Sted i Reykjavik.

ad § 4.

Da de islandske Autoriteter stedse have forudsat, at en hyppigere Omvurdering, end den i Danmark efter Anordn. af 1792 § 7 hvert 10de Aar stedfindende, er nødvendig paa Grund af Sommerbygningernes Befassenhed og de særlige klimatiske Forhold, nemlig hvert 5te eller endog hvert 3die Aar, har man fulgt denne Anvisning, men anseet en Omvurdering hvert femte Aar for tilstrækkelig, idet det dog er fundet naturligt at tilføie, saavel at en Omtaxation er usornøden med Hensyn til de Bygninger, der ere vurderede til Forsikring i det sidstforløbne Aar, som at Omvurdering vil